

ת"פ 20/54630 - מדינת ישראל - פמ"מ נגד שחר הולר

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 20-09-54630 מדינת ישראל נ' הולר

בפני כבוד השופט חגי טרסו
בעвинן: מדינת ישראל - פמ"מ

המאשימה

נגד

שחר הולר ע"י ב"כ ע"ד משה יוחאי

הנאשם

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע על פי הודהתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו עבירה הוצאה בצוותא - עבירה על סעיף 448(א) רישא בלבד עם סעיף 29(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 4.9.2020 חבר הנאשם לאחר לצורך הוצאה האופנו של קרבן העבירה, אשר חנה בחניון התת קרקעUi בבניין מגוריו בראשון לציון (להלן: "הבניין"). לצורך ביצוע הוצאה נהג הנאשם ברכבו, ביחד עם الآخر, לראשון לציון, כשהם מצודים בקבוק ובו חומר דליק והאחר חובש קסדה מלאה על ראשו. בהגיעם סמוך לבניין, בשעה 22:53, עצר הנאשם את הרכב והآخر ירד מן הרכב, כשהוא עוטה כפפות על ידי, חובש קסדה המכסה את פניו ורשו ואוחז بيדו בקבוק ובו חומר דליק. الآخر נכנס אל חניון הבניין, ניגש אל האופנו והוציאו. الآخر חזר אל הרכב, והנאשם ורשו נסעו מהמקום. כתוצאה מעשייהם של השניים, אצהה אש באופנו וגרמה לשיפתו.

במסגרת ההסדר שגובש בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יופנה לפני הטיעונים לעונש לקבלת תסקير מטעם שירות המבחן, וכי המאשימה תעתר לעונש של 18 חודשים מאסר בפועל, כעונש ראווי, לצד מאסר על תנאי ופיקוח, ואיילו ההגנה תהא חופשיה בטיעוניה.

תסקיר שירות המבחן:

מתסקיר שהוגש ביום 20.6.21, עולה כי מדובר באדם בן 22, רווק, אשר אין לחובתו הרשעות קודומות. הנאשם עמוד 1

סימן 12 שנות לימוד ובעל תעודה בוגרות חילקית. התגיס לצבא ולאחר כשנתיים וחודשים חוווה ירידה במוטיבציה והשתחרר מהשירות על רקע חוסר התאמה. לאחר שחרורו השתלב בעבודה בעסק המשפטי ותמן במסמך עד מערכו.

מהאבחן הראשון שנערך בשלב המעצר עליה כי הנאשם הצליח לאורך השנים לתקוף באופן תקין, אך ניכרת נטייתו להגמת גבולותיו באופן אשר יהיה תואם את סיפוק צרכיו תוך קושי בהערכת השלכות התנהלותו וביטחותו, שניכרים דפוסי אישיות בלתי בשלים. נראה כי לחוויתו המעצר השפעה מרתיעה עבורה. ביום 21.02.16 הוטל על הנאשם צו פיקוח מעצר בשירות המבחן, במסגרת השתלב בקבוצה ייעודית לעצורי בית. הנאשם מסר בדיקת שתן נקייה, ה证实 תמיד מעצר בשירות המבחן, במסגרת השתלב בקבוצה ייעודית לעצורי בית. הנאשם מסר בדיקת שתן נקייה, ה证实 תמיד לפגשים הקבוצתיים ולשתף פעולה. נראה כי באותו שלב היה בעל מודעות ראשונית באשר לניסיבות מעורבותו בעבירות, ובולט דפוס ריצוי מצדו וחוסר בשלות. עם זאת, העריך שירות המבחן כי פחות הסיכון במצבו להמשך התנהלות שולית.

בשלב האבחן הנוכחי, נראה כי הנאשם צמצם אחריותו לביצוע העבירה, אך גילה חרטה בגין התנהגותו. הנאשם צין כי קיימת היכרות שטחית ביןו לבין האخر, וכי זה האחרון בקש ממנו שלילו אותו למלא דלק והוא נענה מתוך רצון לשיער לו. רק במהלך הנסעה התעורר חשדו של הנאשם בשל בקבוק הדלק שאחז האخر, ואף לאחר חזרתו של האخر לרכב לא ידע לדבריו על הוצאה. הנאשם שלל הכרות עם בעל האופנו שהוצאה. עוד מסר כי לאחר האירוע וחקירתו חש מנצל על ידי האخر והבין כי זה פעל על רקע סכוס וועל מנת לסגור חוב. הנאשם חש שהאחר יפגע בו ובמשפחה.

שירות המבחן התרשם מצער, ונדר עבר פלילי, הנמצא בתהליך גיבוש זהותו והתפתחותו. עוד התרשםו מתפקידו האחראי והתקין במישור הלימודי, התעסוקתי והמשפחי ומהוות בעל שאיפות נורמטיביות לעתיד. הנאשם גדל במערכת משפחתית מורכבת, נדר דמות אב מטיבה ומכוונת, כאשר הוא שותף בעול פרנסת המשפחה מגיל צעיר. להערכת השירות המבחן, ברקע למעורבותו הפלילית קיימים חוסר בשלות, חשפותו לקשרים חברתיים שלויים, קשיים ביזוי גורמי סיכון במצבו, קשיים לשימר גבול לעצמו ולסביבתו, קשיים בהפעלת שיקול דעת. עם זאת, שירות המבחן לא התרשם מdadosי חשיבה והתנהגות עבריניים מושרים.

לאור דברים אלו, כאשר הנאשם נמצא בראשיתו של הליך טיפול, ערך מאמצים והשיקע בהליך שיקומו, נראה כי ישנה נזקקות טיפולית, אשר יש בה כדי להפחית את רמת הסיכון להישנות עבירות, המליץ שירות המבחן על דחיה בת 4 חודשים טיפול, אשר יישר בה הפחתת שיקול דעת. עם זאת, השירות המבחן על העומק בטיפול.

בתסניר משלים מיום 6.10.21, ערך שירות המבחן כי הנאשם נתן חלק בקבוצה ייעודית לעצורי בית בין החודשים אפריל לולי 2021. הוא ה证实 תמיד בהגעתו, שיתף פעולה כנדרש ונטל חלק פעיל בקבוצה. לאחר סיום הקבוצה נערכו עמו מפגשים פרטניים מהם נתן למדוד כי כוון הוא מכיר בכך שהתקשה בהפעלת שיקול דעת והבנת הסיכון למעורבותו בקשרים חברתיים בעיתונים שניהל והשלוכותיהם. באשר להמשך שלובו הטיפול, ועל אף ההתרשות ששוקפה לו לגבי צרכיו הטיפולים, שלל הנאשם נזקקות להמשך שלובו בהליכי טיפול ושיקום.

להערכת שירות המבחן רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות היא נמוכה, והוא אף הורטע מההיליכים הפליליים שננקטו נגדו, אך לאור מכלול הפרמטרים וסקול גורמי הסיכון והסיכוי, לא ניתן לשול סיכון להישנות התנהגות שולית. לאור העובדה שהנאהם שולל נזקקות טיפולית לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית, אך המליץ להתחשב בගלו הצעיר, בטיפול שעבר במסגרת תקופת הפיקוח ובהעדרו של עבר פלילי.

טייעוני הצדדים:

בטיעונו לעונש עמד ב"כ המאשימה על מעשיו של הנאהם ועל החומרה הטמונה בהם. עוד עמד על הפגיעה בערכיהם המוגנים, הכרוכה בעבירות הוצאה, ביניהם הגנה על שלום הציבור, על זכות הקניין ועל תחושת הביטחון האישית של הציבור. ב"כ המאשימה ציין כי הפגיעה בערכיהם המוגנים היא ברף הבינוני, וזאת העובدة כי מדובר בהוצאה של אופנו עצמאי החונה בתוך חניון תחת קרקעם בבניין מגורים. בנוסף, מדובר באירוע מתוכנן, כאשר שניים חברו לבצע אותו ואף הצעתו בחומר דליק, כאשר הנזק הפוטנציאלי גבוה בשל העובدة כי האש יכולה להתרפש בחניון. ב"כ המאשימה הדגש כי חלקו של הנאהם קטן יחסית לאחר, שביצע את הוצאה בפועל. באשר למידניות הענישה הנוגגת, הגיע אסופה פסיקה ועתר למתחם ענישה הנע בין 18-42 חודשים מסר בפועל. באשר לנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירה, ציין כי הנאהם נעדר עבר פלילי, נטל אחריות על מעשיו וחסר בזמן שיפוטו. באשר למסקיר שירות המבחן, ציין כי אומנם הנאהם שיתף פעולה עם גורמי הטיפול אך שלל נזקקות טיפולית ואין המלצה בעניינו. עוד ציין כי על פי המסקיר הנאהם חסר בשלות, בעל קשרים חברתיים שליליים, מתקשה בזיהוי גורמי סיכון ובעל נטייה להיגרנות. יחד עם זאת ציין כי שירות המבחן לא התרשם מדפסי חשיבה והתנהגות עבריים מושרים וכי התרשםו שרמת הסיכון להישנות עבירות היא נמוכה. לאור האמור, עתר למקם את הנאהם ברף התחthon של מתחם הענישה ולהשיט עלי 18 חודשים מסר,

מסר על תנאי, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאהם הפנה למסקיר שירות המבחן, ממנו ניתן ללמוד כי הנאהם עבר כברת דרך ולאורך שנה השתתף בטיפול קבועתי ופרטני. עוד ציין, כי שירות המבחן התרשם מרמת סיכון נמוכה להישנות עבירות וכי לחווית המעצר ישנה השפעה מרתיעה על הנאהם. הנאהם היה עצור קרוב לחודשיים ואז שוחרר למעצר למשך בית עם צו פיקוח, אשר הוא שיתף פעולה עם שירות המבחן ולzech אחריות. הסגנון המלמד הפנה לאסופה פסיקה וביקש לאמץ שלא להטיל על הנאהם ענישה מכובידה. באשר לנסיבות שאין קשרות לביצוע העבירה, ציין כי אין מדובר בעברין שגרתי, כי אינו בעל דפוסים עבריים וכי ענישה מכובידה עלולה לגרום לו נזק בילתי. עוד ציין כי אבי חולה אונקולוגי וכי בשנה האחרונות הנאהם עוזר לאביו בבית החולים ולאמו בעסק המשפטתי. לאור כך, עתר ב"כ הנאהם להשיט עלי ענישה בדמות מסר שיינשא בדרך של עובדות שירות.

לבסוף שמעתי גם את דבריו הנאהם עצמו אשר ציין כי מעולם לא הסתבר בפליליים, כי מצבו החמור של אבי מעיך עלי וכי הוא רוצה לחזור לחייו ו לעבודה. הנאהם הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה:

בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה של עבירות הוצאה, על הסכנה הגלומה בו ועל הערכיהם החברתיים

עליהם נועדה להגן. יפים בהקשר זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 1414/15 **מדינת ישראל נ' פדר** (15.4.15), אשר מבארים היטב את מרכיבי הסיכון והחומרה הכרוכים בעבירות הוצאה, ואת מדיניות העונשה המתחייבת, הכוללת ככל הטלת מרכיב ממשי של מאסר בגין סורג ובריח, וזאת לנוכח הפגיעה בערכיים חברתיים משמעותיים ובهم הצורך בהגנה על שלום היחד והציבור, על הקניין ועל תחושת הביטחון האישי והציבורי:

"**עבירות הוצאה היא מהחמורים שבספר החוקים** וזאת לאור **הפוטנציאל הרסני** הטעון בה נוכח הסכנה הגלומה במעשה לגופו ולרכשו של אדם. בית משפט זה עומד, לא אחת, על חומרתה ה יתרה של העבירה שראשתה ידוע אך כיצד תתפשט ומה יהיה תיקפה, אין איש יודע, שכן מנגנה של האש להתפשט ללא שליטה, תוך שהיא זורה הרס רב בדרכה... גישתו העקבית של בית משפט זה באשר לרמת העונשה בעבירות הוצאה היא כי, ככל, יש להתייחס בחומרה לעבירה זו ולהשיט עונשי מאסר לריצוי בפועל על מבצעי העבירה באופן שיבטא את **שיםcoli** הגםול והרתעתם הרבים ייחדי".

צד עמדה עקרונית זו, מובן כי את מתחם העונש ההולם יש להתאים לנسبות הקונקרטיות של המעשה הנדון, שהרי עבירות הוצאה כוללת מנעד רחב של מקרים ומצביים. עמד על כך למשל כב' השופט גروسקובף בדבריו בע"פ 2939/19 **חלפון נ' מדינת ישראל** (2.2.2020), פסקה 6:

"**הוצאה טמון נזק הרסני.** אש המתפשט באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכנת את האדם ואת החיה, את הגוף ואת הרכוש. לא בכדי עמד בית משפט זה על חומרת עבירות הוצאה, ודומה כי אין צורך להזכיר בכך מילימ. עם זאת, טווח העונשה בגין הוצאה אינו אחד, ובקביעתו יש ליתן את הדעת, בין היתר, לתוצאות הוצאה, לפוטנציאל הסיכון הגלום בה, לתוכנן מוקדם ולעברו של המציג".

על אותו מנת רחוב ועל הגורמים המשליכים על מדרגת החומרה בעבירות הוצאה עמד בהרחבה כב' השופט עמיד בדבריו הבאים, מתוך ע"פ 4036/13 **אמירה נ' מדינת ישראל** (5.10.2014):

"**הוצאה של נכס בנסיבות שאין לחוש כי הוצאה תתפשט לרכוש אחר; הוצאה של נכס שעלולה להתפשט ולפגוע ברכוש אחר;** הוצאה של נכס שיש בה פוטנציאל לפגיעה בגוף ובנפש; הוצאה של נכס בנסיבות הקרויה והמיידית של אדם, מה שմגביר את פוטנציאל הפגיעה בגוף ובנפש; הוצאה שגרמה בפועל לפגיעה בגוף ובנפש על אף שהמציג לא התכוון לכך (מחשبة פלילית של פיזיות); והוצאה בכונה לפגוע בגוף ובנפש ... מובן כי בתוך מדרגי ביןים אלה יש להבחין בין נסיבות שונות לחומרה או לקולא, כמו ערך הרכוש שהוצאה או מספר האנשים שעמדו תחת סיכון של פגיעה"

בעניינו נראה כי מדובר בהצתה במדד חומרה ביןוני ובהתקם לכך, אף הפגיעה בערכיהם המוגנים היא ברמה ביןונית. הנאשם הנאשם והאחר חברו ייחדי והציגו אופנוו, בתוך חניון תחת קרקע של בניין מגורים. הנזק המתואר בכתב האישום המתוקן מתיחס לש:right; שריפת האופנוו בלבד, ככלומר פגעה ברכוש גרידא, אך ברוי מהנסיבות, דהיינו הצתה בשעת לילה בתוך חניון תחת קרקע של בית מגורים, כי פוטנציאל הפגיעה היה משמעותי יותר, הן לרכוש והן לגוף ולנפש. יתרה מכך, אין מדובר באירוע ספונטני וקצר מועך, אלא במאי שהבר ייחדי לצורך הצתה האופנוו ואף הציגו מראש בבקבוק עם חומר דליק, והאחר אף חבש קסדה מלאה על ראשו ועטה כפפות על ידיו. להשלמת התמונה אזכיר כי הנאשם ניגר ברכב, וכי לא ביצע את מעשה הצתה בפועל, אלא המתין לחברו בעת שזה נכנס לחניון והציג את האופנוו, ולאחר מכן נמלט עמו מהמקום. במובן זה, חלקו של הנאשם במעשים קטן במידה מה ביחס לאחר, אם כי שניהם גם יחד אחראים למעשה כמוצעים בצוותא.

באשר **למדיניות הענישה הנוגנת**, נתתי דעתך לפסיקה שהוצאה על ידי באי כוח הצדדים, ולפסקין דין נוספים של בית המשפט העליון. מطبع הדברים תJKLMך סקירת הפסיקה בהם מדובר היה בהצתות של כל רכב באמצעות חומר דליק, או במקרים בעלי מאפיינים דומים.

בע"פ 907/14 **רחמים נ' מדינת ישראל** (18.11.2014), נדון עניינו של מערער אשר הורשע בעבירות הצתה וקשרתו קשור לביצוע פשע, לאחר שעלה רקע סכוסר של מה בכר, הצית עמו אחר את רכבו של המתלוונת וגרם לו לנזקים כבדים, כמו גם לנזק נפשי וחרdotot למלוונת הקשיישה. **השניים פעלו מתוך תכנון מוקדם, הציגו בדלק, שפכו אותו על גג הרכב והציגו אותו.** נקבע מתחם ענישה הנע בין 2-4 שנים מאסר, ולאחר קבלת תסקير שלא בא בהמלצות טיפוליות, נגזרו על המערער **30 חודשים מאסר**, וכן הופעל במצבר מאסר מוותנה. ערעורו של המערער לביהם"ש העליון נדחה.

בע"פ 1846/13 **עמאש נ' מדינת ישראל** (01.12.2013), דובר על נאים צעירים אשר הורשעו, לאחר שמיית ראיות, בעבירה של הצתה בצוותא, לאחר שהציגו את רכבו של המתלוון, אשר היה בעלות משותפת עם אחד המערערים, על רקע סכוסר בוגע להחזקת הרכב. כתוצאה מה合击ת הרכב נשוף קליל. על אחד המערערים, ללא עבר פלילי, נגזרו **27 חודשים מאסר** ואילו המערער השני, בעל עבר פלילי מכבד, אשר הורשע גם בעבירות נוספות, מעבר להצתה, נגזרו **38 חודשים מאסר**, והוא הופעל במצבר מאסר מוותנה. בית המשפט העליון אישר מתחם עונש הנע בין 2-4 שנים מאסר בפועל ודחה את הערעור.

במסגרת ע"פ 1054/15 **חולגראט נגד מ"**, נגזרו על המערער **18 חודשים מאסר בפועל** על כך שבאישון לילה הצית את רכב המתלוון בעקבות סכוסר ישן. בשונה מעניינו, מדובר היה בהצתה ספונטנית, ללא הציגיות בחומריו בערה, תוך שימוש במצב בלבד ומבליל שנגרם לרכב נזק רב. הערעור שהגיש המערער לבית המשפט העליון, נדחה.

בע"פ 5758/13 **נטסורה נ' מדינת ישראל** (12.2.14), נדחה ערעורו של הנאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של הצתה, קשר לפשע וחבלה ביחס לרכב. הנאשם הצית ביחס עם אחיו את רכבו של אח נוסף (המתלוון). האח המעורב בהצתה, איים על המתלוון והציג את רכבו. לאחר מספר ימים, קשר קשור עם הנאשם להציג רכבים

נוספים של המתלוון. לשם כך נטו בקבוקים עם חומר דליק, הלאו לבית המתלוון, האח שפר את החומר הדליק על שתי מכוניות ושילח בהם אש. המכוניות נשרפו כליל. בית המשפט המחויז קבע **מתחם עונש שבין 18-40 חודשים מאסר** וגורר על הנאשם, שהוא צעריר ולא עבר פלילי, עונש של **24 חודשים מאסר בפועל** לצד עונשה נלוות. בית המשפט העליון קבע כי המתחם שנקבע הוא הולם ואני חמור מהגישה המקובלת בפסקה. כמו כן קבע כי עונש המאסר שהוטל על הנאשם סביר והולם.

במסגרת ע"פ 2360/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (01.08.2012) המערער הורשע, על-פי הודהתו, בעבירות הצתה והפרת הוראה חוקית. בין המערער והמתלוונת קיימים צו הרחקה על רקע סכסוך שכנים. המערער הפר את הצו ע"י קר שניגש אל המתלוונת וניסה לדבר עמה, ומשטרבה החל לצעוק עליה ולקלהה. לאחר מכן **ニיגש לתחנת דלק, מילא בקבוק במבנה ובהמשך ניקב את צמיגי רכבת של המתלוונת, ניפץ את שמשת החלון, שפר את הבניין על מושב הרכב ושילח בו אש.** העשה בוצעה תוך סיון רב לכלל יושבי הבניין, שבচনিনো בוצעה הוצאה. עקב הוצאה נזק רכיב באופן שימושי. המערער בעל עבר פלילי, הכוון נשיאת עונשי מאסר. בהמ"ש העליון דחה את ערעורו ואישר את העונש שהושת עליו - **21 חודשים מאסר בפועל**.

בע"פ 1727/14 **מיימון נ' מדינת ישראל** (06.01.2015) הורשע המערער בעבירות הצתה, איומים והפרת הוראה חוקית. המערער ביקש מחבריו שיוציאו את רכבים של שכינו, זהה אכן ביצע את המבוקש, בעקבות העשה נשרף הרכב כמעט ונפגע רכב נוסף שעמד סמוך לו. בהזדמנות אחרת אישם על שכינו זאת כאשר יצא צו הרחקה כנגדו. המערער בעל עבר פלילי. **נקבע מתחם עונשה הנע בין 60-30 חודשים מאסר, בהמ"ש העליון הפחת את עונשו ל- 30 חודשים מאסר** (חלף 36 חודשים) נוכח העובדה כי המערער לokaה במחלת נפש.

לצד ההחלטה הנרחבת הנ"ל, אשר נתנה ביטוי, במקרים דומים לענייננו, למדיניות העונשה המכחיהית על פי הנחיות בית המשפט העליון, כוללן צו הכללת מרכיב ממשי של מאסר מאתורי סוג וברית, השכיל הסגנור המלומד להציג מספר רב של פסקי דין, בהם הושטו על צעירים נטולי עבר פלילי, אשר הורשו בעבירות הצתה, עונשי מאסר לנשיאה בעבודות שירות בלבד. אלא שעון עמוק附加 בסיום ההחלטה שהוגשה מטעמו מעלה כי אין היא יכולה להיות בסיס איתן לקביעת מתחם העונש ההולם, שכן בכל אחת מאותן החלטות קיימים נימוקים מividים המבקרים מדוע נקטו בבית המשפט כלפי אותו נאשם בעונשה לפנים משות הדין ומבל' למצות את הדיון איתם. כך למשל, בע"פ 18/166/2166 פלוני נ' מ"י (17.5.18), הוקל עונשו של המערער על ידי בית המשפט העליון ל-6 חודשים מאסר בעבודות שירות מטעמים של אחידות העונשה, אל מול שותפו הקטן, שהוא המבצע הדומיננטי.

במקרים נוספים שהוצעו על ידי ההגנה, הבヒרו בתי המשפט מפורשות כי מתחם העונש ההולם מצוי כולו בתחום המאסר הממושך, וכי העונש המקל שהושת מבוסס על סטייה לפחות מהמתחם מטעמי שיקום. כך למשל, בת"פ (ח"י) 19-07-74200 מ"י נ' שקרה (04.06.2020), נקבע **מתחם עונש הולם הנע בין 2-4 שנים**, בגין הוצאה בצוותא של אופנו ברחוב, אך לאור תסקير חיובי ופוטנציאלי השיקום הוחלט להשית **6 חודשים עבודות שירות** בלבד. מתחם זהה עונשה זהה, גם כן מטעמי שיקום, נקבעו באותו בית משפט גם במסגרת ת"פ 33372-04-20 מ"י נ' נוימן (3.5.18), בת"פ 3216-03-14 מ"י נ' עומר (19.10.20). כך גם גם פני הדברים בת"פ (מרכז) 9115-10-16 מ"י נ' נוימן (3.5.18), בת"פ 4867-08-14 מ"י נ' דנדקר (20.5.15) ובת"פ (ב"ש) 39973-09-14 מ"י נ' פרגי (17.11.15).

(22.12.16).

מרבית החלטות הנוספות שצורפו מטעם ההגנה ניתנו טרם חקיקתו של תיקון 113 לחוק העונשין, כך שאין הן כוללות התייחסות כלשהי למתחם העונשה הולם. מהמידע המפורט בהן ניתן להסיק כי העונשים המתואימים שהושתו לא נבעו מהuder חומרה, או מתפיסה עקרונית בדבר העונש הראו' למעשים, אלא מטעמים הנוגעים לשיקום, על רקע Tasks קרים חיוביים אשר כללו המלצות טיפוליות, אותן בחרו בתם המשפט לאמצז. גם להחלטות אלה השפעה מוגבלת, אם בכלל, על הסוגיה שלפנינו שענינה קביעת מתחם העונש הולם למעשים שביצעו הנאשם.

לאור כל האמור, בשים לב לעונשה הנוגנת, ובהתחשב מכלול הניסיבות הנוגעות לביצוע העבירה, לרבות החבירה בצוותא והיערכות המקדמת מחד, וחלקו המוצמצם של הנאשם שלפני כל שהוא נוגע לאקט הוצאה עצמו מנגד, אני סבור כי לצד מעשי הSPECIFIC של הנאשם יש לקבוע **מתחם עווש הולם نوع בין 15 ל-35 חודשים מסר בפועל**, לצד מסר ע"ת ופיזיו.

משנקבע מתחם העונש הולם יש לאייר את העונש הראו' בגדר המתחם, תוך מתן משקל למכלול הניסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנטיונו של הנאשם עצמו, לעברו ולדפוסו. בהקשר זה יש לציין בראש ובראשונה את גילו הצער של הנאשם, שהוא כבן 21 בלבד בעת ביצוע המעשים, את עברו הנקי, ואת ההודאה, לكيחת האחריות על מעשיו והחיסכון בזמן ציבורי הכרוך בכך. עוד ראוי לנקח בחשבון את נסיבותו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, אשר אין פשوطות כלל ועיקר. בכל אלה יש כדי להצדיק מיקומו של העונש בחלק התיכון של המתחם שנקבע.

לכל אלה יש להוסיף את נתוני השיקום והטיפול המפורטים בתסקיריהם עולה צצורה כי הנאשם השתתף במשך מספר חודשים בקבוצה "עודית לעצורי בית", שיתף פעולה ולקח חלק פעיל בקבוצה. בהמשך נטל אף חלק בפגישות טיפוליות פרטניות, והחל בתהילה של נטילת אחריות והכרת גורמי הסיכון במצבו. שירות המבחן אף העיר כי הנאשם אינו מאופיין בדףו' חשיבה והתנהגות עבריניים מושרים, כי הורתע מההילך הפלילי וכי רמת הסיכון להישנות עבירות אלימות נמוכה.

מכלול הנתונים החוביים הללו אכן תומך במיקום עונשו של הנאשם ברף התיכון של מתחם העונש הולם, כפי שאף הסכימה המאשימה, אך אין בו לטעמי כדי להצדיק הקלה נוספת וسطיה לקולא מתחם העונש הולם שנקבע. הנאשם נטל אמנם חלק מסוים בהילכי טיפול אך מהتفسירים עליה בבירור כי הוא מצוי בשלב טיפול ראשון בלבד, אשר גם אם הنبي ניכני שינוי, הרי שאלה טרם התבפסו, וגם כיום אין ביכולתו של שירות המבחן לשולב את הסיכון להשתנות שולית מצד הנאשם.

יתרה מכך, על אף הנזקקות הטיפולית המובהקת, ועל אף שהצרכים הטיפוליים שוקפו לנאים, שלל הנאשם את האפשרות להשתלב בהילכי טיפול נוספים ועוד על סיום ההליך כבר בעת ההז. על רקע זה אף לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית כלשהי בעניינו. בנסיבות אלה לא מתקיימים התנאים הדרושים לשיקילת האפשרות החriga לסתות

לקולא ממתחם העונש הולם מטעמי שיקום, ואת דיןו של הנאשם יש לגזר ברף התחתון של המתחם, לצד הענישה המשילימה שהתבקשה בדמות מאסר על תנאי ופיזי.

לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 15 חודשים מאסר בפועל, בגין ימי המעצר, מיום 14.9.20 ועד 5.11.20.
2. 9 חודשים מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחררו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירות הצתה או עבירות אלימות מסווג פשע.
3. הנאשם יפיצה את נגעים העבירה בסכום של 5,000 ₪. הסכום יופקذ בקופה בית המשפט בתוך 60 יום ויעבר לנפגע העבירה על ידי המזクリות, בהתאם לפרטים שתספק המשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים

ניתן היום, י"ג כסלו תשפ"ב, 17 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.